

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSOS POPULARS ■ ARTS Y LLETRAS ■

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 15 exemplars, 1 penon; Un número, 3 quartos. — Surt & llam los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 6 reala trimestre; Extranger, 16. —

¡QUE BAILE!

Una declaració de cólera, un tancament de portes, varios motins, un engany de crisis ministerial y dos morts y set ferits.

Tals són los successos que s' han desenvolupat aquantos últims dies per la capital d' Espanya, gracias á la desastrosa conducta del pitjor de tots los mals governs que sempre tenim de aguantar per fora.

La declaració oficial del cólera á Madrid ha indignat á tothom d' aquella vila que no cobra directament del Estat.

La comua ven paralitzada sas transaccions, los capitals no circulan, los treballs se paren y l' obrer se mor de miseria, las botigas no venen, y en una paraula, la vida queda paralitzada com si fésse la circulació de la sanch en aquell cos social.

Y aquestas situacions, sensibles y deplorables sempre quan una pública calamitat inclueix las produccions, se fan inaguantables si, no tan sols poden evitarse, sino que son produhidas ARTIFICIALMENT, diguemho aixís, ja que causa verdadera no existira para tal malestar.

Y aixó ha succellit á Madrid ab la declaració oficial del cólera.

Allí ningú creu que hi hagi l' cólera, perque ningú ha pogut comprovar sa existencia. Los metjes la negan, exceptuant alguns directament pagats pe l' ministre-microbi.

Lo mateix govern, pera declarar la epidemia, no consulta ni á la Junta de Sanitat, y ab la escusa de dos ó tres casos diaris per una població de 500.000 habitants, crea, imposa per real ordre la situació excepcional del cólera.

Aixó indigna, subleva á tothom, pero no hi fa res. La gran qüestió es aguantarse al poder tot lo temps que s' puga bona ó malament, y supeditada á n' aquen extrèm la política conservadora, la declaració del cólera obeeix á lo mateix.

Pero ¡oh fatalitat! Al pertit conservador li va saltar la llebra abont menos se pensava.

A Murcia hi ha l' cólera de debó, y á D. Alfons, segons nos contan, va semblarli que debía anarhi. ¡Vegín qui n' cas deu fer la real persona del cólera de Madrid, quan pensava anarsen á Murcia... pera visitar lo cólera!

Y donchs per qué l' hem declarat á Madrid? Se digueren llavors á duo l' monstro y l' coleroid de l' ministeri.

Y s' descubri la patota del per qué l' govern havia encoloriat oficialment á Madrid. En son superior talent (¡mallorquí!) s' havia dit:—Si

convé que l' rey visiti ciutats empestadas, empestém nosaltres de manganillar la ciutat abont siga l' rey, y matém de un tiro dos pardals. ¡Qué tal la treta: Pot arruinar al país, pero es digne de conservadors que no miran á res mes que á conservar lo turro.

Pero los generosos sentiments del rey, ó lo que siga, que jo en aixó no vull ficarmi; tiran per terra los plans tan ben combinats á costellias del país, y porta l' plantejament de la crisis ministerial.

D' aixó si que n' hi havia pera desesperar. ¡Qué s' anavan á fer tots los grans sacrificis pera sostenir la paella pe l' manéchi! ¡Ay! ja anavan á tornar ayguas polli!

Pero afortunadament los conservadors no son gent que aixís com aixís deixin la presa.

En Cánovas presentá la qüestió com un acte patriòtic del ministeri al negarse á aconsellar que l' rey anés á Murcia, puig lo contrari, segons ell, fora sentar lo funest precedent de portar sempre la majestat á tot arreu allí abont hi hagués perills.

Y vetaquí que posada la qüestió en aquest terreno de ferho tot en be de las institucions, cap monárquich que no vulga ferse sopitós pot carregar ab lo mort que deixa en Cánovas.

Y aquí tenui per qué no fou possible trobar successor al monstro de la edat present y al ministre mes barbían del sigle, quedantse l' ministeri ab las mateixas calamitats d' avans, y exclamant tots los ministros á coro, ab remolíssima gracia:

—Zehores, aquí no ha paçao nda, y poema zegui jamando.

Y deixém ara apart los tancaments de portes com á protesta contra la declaració del cólera, y fins los motins ab tots sos morts y ferits corresponents. D' aixó ja n' tractarém en capítol apart, que be mereix la pena.

Fixemnos ara en la serietat d' aquest govern, que tot ho supedita á menjar mes temps de la olla gran, encar que siga contra la voluntat de tot lo país en pes.

¡Debém concedir l' honor d' atacar en serio á qui tan de broma s' tracta y tan humorísticament nos governa?

No. Aixó fora donarli una importancia que ni té ni s' mereix.

Devant las provocacions conservadoras no procedeix res mes que l' despreci del país.

Devant las monstruositats del monstro, los excéntricitats del Chulo de Antequera y la insulsa del ex-carri que na remena la emonyma, no hi cap res mes que prepararse á lo que ja s' aneben los pobles que ls pot lliurar de las tiranias.

Y l' dia de las grans-reparacions, quan s' enderroqui pera sempre mes aquest govern buf o, odiós y malehit, arrastrant en sa cavgada la vergonya de sos partidaris y la calor del sol que mes l' escalfa, llavors lo país, gojós per la reconquista de sas llibertats, cridarà al ministeri revolcat per lo fanch de sas innobles passions:

—¡Que baile!

LAS PRIMERAS GOTAS

Lo saynete del govern dels conservadors té d' acabar alguna vegada en tragedia.

A la part bufa de la declaració del cólera á Madrid y de la intenció de viatge de D. Alfons á Murcia, s' hi té d' agregar la part tragica de las cargas que la Guardia civil, la policia y l' exercit han donat contra l' poble indefens, deramant la sanch de ignocentas victimas.

Lo divendres van comensar las botigas de Madrid á posar generos de dol en los mostradors, quals mostras feya retirar la policia per ordre del govern, com si tot ciutadà no tingues lo dret de fer dirre sa casa lo que mes be li semblí.

La manifestació del divendres, digne prelude de la del dissapte, feu ja perdre la xaveta als desventurats governants que ab sa política de pandillatje volen portarnos á la desesperació, sens pensar ¡imbécil! que pobres d' ells lo dia que l' poble espanyol esmoli las unglas pera venjar tanta infamia.

Amanesqué l' dissapte, y prompte Madrid presentá una manifestació imponent d' unanimitat contra l' govern y sas funestas midas camano-sanitarias. Tots los comercios, tendas, botigas, llocs de venda y demás punts de transaccions mercantils, tancaren los portes.

La protesta no pogué ser mes unánime en tot Madrid, desde l' mes alt al mes baix.

Aquest acte, que deuria bastar á tot governant que no tingues la decencia política á la sola de las sabats, pera abandonar lo puesto que ocupa tan á disgust general, no serví mes que pera enardir las insensatas passions dels tirans conservadors, desitjant otegar en sanch la pacífica protesta dels madrilenys.

A l' de fer provocar explosions d' indignació que servissin pera donar lloch á criminals atropellos, lo govern feu passejar pe ls pncipales carrers als dos heroes mes repugnants per las modales: los assaltadors de la Universitat de Oviedo y Villaverde.

La manifestació, no obstant y que creixia com un volcán, no estallava.

Lo poble sab millor que 'ls butxins governants que no li convenen algarradas ahont miserablement se derrama la seva sanch, sino verdaderes revolucions, y guarda son enuig pera condensar lo vapor que té de portar aquestas aterradoras y saludables tempestats revolucionarias que purifiquen la atmosfera política de la corrupció gubernamental.

Lo poble de Madrid, donchs, no corresponia a las provocacions oficials.
Y era precis un escarmint! Com ferbo sens cap motiu real ó fictici!

No faltan may escapats de presiú, ó gent á qui 's fa mercé de las penas de sos crims, que 's prestan á totas las abominacions per un gratat de metálich.

Preparats los esclaus d' uniforme destinats á assessorar germans del poble, soná un tiro de revolver al ayre, y varias cargas de caballería y descargas de fusillería proclamaren en alta veu que 'ls governants ja habian salvat l' ordre, la propietat, la familia, etc.; puig dos cadavres ab lo cap y 'l pit destrossats per las balas donavan testimoni de la... energia del govern del cólera.

Set ó vuyt ferits foren portats á las casas de socorro, alguns en gravissim estat, essent probable que alguns en aquestas horas hajan pagat ab sa vida lo delict de passejarse tranquilament per una població gobernada á lo hotentote.

Las primeras gotas de sanch de innocentes victimas tenen sempre lo do de remoure la passió de las vengansas.

L' escarmint, no obstant, hasigut petit comparat al desij de sanch de la fera.

Pero han correut las primeras gotas, y contiem que no han caygut en camps esterils.

Y consti que 'l desafio es á mort, perque ja la mort s' hi ha barrejat.

Tardarem gayre á tocar los resultats d'aquets successos!

No, no podém tardar.

Los tirans que han ordenat ó consentit tals infamias, están condemnat á mort, á la mort de sos principis, repugnants en la vida moderna dels pobles civilissats.

Es fácil que no s' acabi aquest llistu sens que tinguem d' alegriar los resultats que haúrd portat l' excés de tiranía que avuy nos deshonra.

Y llavors dirém:
—No hi ha mal que per be vinga. Lo progrès se realisa á pesar y contra tots los tirans.

UN PANTALON

Entra un pagat tot content en una gran austeria.
—Bonas tardes.

—¿Qué voliat?
—Voliat un pantalon ben fet y de bona estura, que tinga bona figura y que 'm caygut ab perfecció.
—Se li farà com ha dit, si senyor, li causa al preu, en li, semblaré un mocicó quan vosté vagi venit.
—¿Que 'm costará molts diners?
—Segons la roba es lo preu.
—De la millor que tingueré; no 'm fa res gastá un xich mes.
—Si la roba bona escull, se 'n farà vuyt oques rodons.

—Vuyt duros de uns pantalons! ¿que 's pensa que tinc pa al ull?
—Vuyt aquets que ara lluhutan!
Pot dirme que son estrany, pero també la seta anys lo nomos, que me 's servexio. Sols me van contar dos nassos y aixó que la roba es bona; son comprats á Tarragona á la plassa dels Cedossos.

—Home, si aquest preu l' aspanta, de mes barato n' hi ha.
—Y quants rals me costará?
—L' últim... l' últim... son vuytanta.
—No pot rebaxar-me 'l preu!
—Ni tampoch un marvedis.
—Doncs vamos, si es aixó, fassimela y es nom de Deu!
—¿Quin dia 's vindrá á buscar?
—Miris, escullis la roba; demá 'la tindrà á punt d' emprova, passat demá ja estará.
—¿Que 's vol cubrir desseguit?
—Com vulgué, tot es igual, sols deiti paga y serval y estará del tot servit.
—Los pagaré d' un plegat y anirá la cosa clara;

donantli los quartos ara fora que vagi coredat. Semblaré ab pantalon nou tot un senyor menestral... Prenguin la mida.

No cal;—Vamos, donchs exigiu una bona.—¿Ah! escull, y 'm dispensa; ¿que 's vol ab campans ó sense?
—¿Lo qué vol di, 's pantalons!
De h ome, emira durro si es un pantalon de llana m' hi pensava una campana; semblaria 'l nostro burro!
—No home, no vall di aixó; si de baix (semblen ómpleta) los vell ampué ó bu estrés.
—Los vall que fassit estrés.
—Bueno, ja sech enterat; torni demá allá á las deu.
—Está molt be.

—Vais, á Deu.
(Gracias fins á sant Bernat).
A las deu de l' endema, com es cosa natural, va 'l pagat fet un parpal y diu al fadre:—Ja está! Contasta 'l fadre enfadat:
—Torni demá si es servit.
—Vosté si que m' ha lluhit!
—¿Que encara no 's ha tallat?
—No he pogut de cap manera.
—Donchs com ho tinc d' arreglar!
Al primer tren de demá marxo mes que á la carrera, y avuy tenim d' arreglarho.
—Lo ab tot q' estrés, no so fela.
—Donchs ferenit vuytanta rals, y aixó no m' esguerra 'l marro.
—Torna 's quartos! Ca barret! Aixó es ser massa exigent; busqui un altre pensament que siga millor que aquest.
—Donchs ja vaurá; dieste poch, segons tinc entés, la dona vindrá á veure Barcelona, perque may ha estat en lloch.
Si á vosté no li sab mal y 'm promou en fe 'l trasella, los podre comprab á n' ella, que pe 'l cas tot es igual.

J. PLANA

Quan la situació d' Espanya alcanza la gravetat que té actualment, la *high-life* de Barcelona, la aristocracia de la sanch y dels quartos, la joventut d'urada, la *crime* de la bona societat, la colla dels gomosos y setmesons, companyada de las *educandas* del carrer del Alba, s' entretenia en fer escándol en l' Hotel Tibidabo la nit de Sant Joan, portant son entusiasme fins á fer fogueradas en las cadiras del establiment.

Amonestats per los dependents de la casa, volgueren fer l' home, sentintse ofesos de que un *miserable* cuyner—aixó ho deyan—s' atrevís á fer observacions á *personas* que estaban disposadas á pagar tots los desperfectes, creyentes dispensats de guardar los mes rudimentaris principis d' educació y decencia, per concorre en ells la circumstancia d' anar á fer sas disbauxas ab la butxaca plena de quartos, que may han sapigut guanyar honradament.

Y aquesta es la classe noble, superior, privilegiada!

Los temps veniders se avergonyarán d' ella.

Los representants del comer y de la industria de Madrid han anat á fer una visita al seu estimat rey, y n' han sorrít ab la cúa entre camas y petant de dents.

D' aquesta fetá jo ditumenje al Ninot me 'n beuré dos quartos mes.

Ara se 'n posará tot be á Catalunya. Pera contrarrestar los efectos de la gana y la falta de traballs lo govern ha declarat plassa forts de primera classe á Girona y port militar á Sant Feliu de Guixols.

Ja ho sabeu; ab aixó y dos quartos los donarán un llonguet.

Lo de Archena es un gran arcalde conservador.

Una dona de la població va posarse malalta de un cólich, y 'l monterilla, sens encomanarse á Deu ni al diable, va ferla portar viva al ce-

mentiri, ahont esperaren que *s' anés morint* pers enterrarla corrents, com aixó ho ferén, sens que la malaíta hagués rebut cap mena de auxili.

Pero, senyors conservadors; creuhen que som á Espanya ó á Cafreria?
Pot un arcalde, per ser arcalde, assessorar impunement!

—No saben per qué s' ha produhit la falsa crisis cólérica!

Allá van arguments. Triéu y remenéu, que jo no 'n garanteixo cap. Y prou que me 'n guardare!

En primer lloch, alguns dihen que tot plegat fou una comedia ensajada ja avans baix la direcció del comediant Antonet de Can No-hivas al Castell.

Altres contan que tot aixó es fill de certes preocupacions d' en Romeu de la Bleda, á consecuencia de que un dia per Sant Joan, quan era petit, va ferse dir la bonaventura per una plana y aquesta li digué que moriria del cólera.

Ab aquesta fatídica prediccio l' home ha perdut la xaveta, y ni per Cristo y son avi es ningú capás de ferlo acostar á cap altra cólera que al oficial, que ell mateix se cuida d' inventar per no tenir d' hèresales ab lo verdader.

Y vostés dirán: y d' aixó se 'n diu un home de govern?

Y jo contestaré: No es lo pitjor que se 'n digui, sino que *realment* gobierni.

¿Si serán bandarras los espanyols d' aguantarlo?

Lo ministre de la Gobernació ha dit en lo Congrós que Madrid no es mos que un ventrell que digereix.

Y las provincias escoltamho tranquilas!
No fora bo aplicar una manxiula á n' aquest ventrell pera matali 's microbis que se 'ns menjan vius!

Y consti que aquets microbis no son mes que 's que 'ns gobernan, los que nos han gobernat y 's que pogan gobernarlos, puig que á Madrid, com á tot arreu, també hi ha poble espiós, traballador y decent, encara que poch.

Pero lo que es tota plegada la gent oficial... ¿quanta porqueria!

Lo crit de moti de la plassa de la Cebada á Madrid fou lo de «Fora clorures y vingan bons talls, y veuréu com no tindrem cólichs.»

Pero aquest llenguatge 'l govern no l' entent.

Com ell va fert!

Un sol dato basta pera demostrar la trascendencia dels motins de Madrid.

¿Fins se va suspendre la corrida de toros! *Realment* la patria estava en perill. ¡Ah!... ¡Oh!... ¡Uh!...

Los fochs de Sant Joan recreman las entranyas dels conservadors.

Com qu' en Romero Robledo ha volgut saltar lo foch del cólera, y s' ha clavet de vint unglas en mitij de la foguerada.

D' aquesta fetá morirá rabiand, y será enterrat en lo cementiri de la Opinió Pública.

Los fusionistas están moltissim cremats ab en Cánovas per la amagada d'ou que 's ha plantat pe 'l clatell en aquesta falsa crisis.

Y lo que son las cosas. Jo me n' alegro molt de que 's ensarroni.

La premsa ministerial aquestos dias está que trina contra 'l comer de Madrid.

En cambi tot' Espanya esbulefa contra 's ministerials, y ells ab la vergonya de sempre.

Van á tancar-se totas las fábricas de paper de Espanya per la prohibició romeressa de poder circular los draps per l' interior de la nació.

Podrá 'l ministre no sortirsen ab la seva de ferros tenir lo cólera asiático, pero lo que es del de la gana, d' aquest si que no n' escapém.

Pero com que qui no té pa moltes se 'n pensa...

A veure si al últim lo ministre será qui mes hi perdi.

Lo senyor Camison, que es un metje de palacio, ha provat de parlar del cólera en lo Congrès, y no ha lograt mes que fer riure.

Primer digué que 'ls metjes no sabien lo que se deyan en això de la epidemia (parlava per propia experiencia).

Y després digué que 'l cólera comensa a Madrid sempre per les mateixas cases, encara que las tirin a terra y las tornin a reedificar de nou.

Pero senyor, está contractat d'actor còmic aquest metje en lo Congrès?

(Quina notabilitat mes conservadora!

La societat Centre Marqués de la Mina, de la Barceloneta, lo diumenge passat inaugurà una serie de vetlladas literari-recreatives.

La inaugural fou un aconeixement per aquell centre que deixarà per llarch temps bona impressió en la memoria de quants assistiren a aquella festa.

Generalment, tots los traballs foren aplaudits, dominant los humoristichs. La concurrència, bastant numerosa.

Així 'ne agrada, puig si 'l jovent te una missió gran que cumplir, com es la d'emanciparse de totes las escolas y supersticions religiosas, també té de treballar para il·lustrarse e il·lustrar, procurant al mateix temps fer propaganda a las donas pera que no sigan carn dels corps de sagristia.

Un aplauso, donchs, al Centre de la Barceloneta que deixa las professions y emprén lo cami de la ilustració, que es ahont se troba lo verdader progrés.

Hi ha a Barcelona una que 's diu Societat de Protecció a la classe Obrera y Jornalera, de la qual sols sabem que té baix sa protecció alguns estudis de noys y noyas.

Aquesta protecció no impedisca que 'la pares dels noys y noyas hagin de pagar com si 's tractés d'escolans protegides, y sabem d'un estudi de noyas situat en lo carrer de Ponent, protegit per la Societat de Protecció, shont se dona lo títol de *deponyoretas* a las fillas dels que pagan gran mesada y fan forna regalos per Nadal y per Sant Pep, y se anomena per *noyas* a las de paga inferior; y per si no n'hi ha prou ab això, las senyoretas tutejan a las noyas, y las noyas tenen que dir de vosté a las senyoretas.

Ara preguntem a la Societat de Protecció a la classe Obrera y Jornalera, consisteix sa missió en ensenyar soberbia als richs y sumissió als proletaris?

Si es així, no está mal empastada la hipòcrita protecció de la tal Societat.

Una als mesos diuen que tardarà a dar dictamen la comissió científica que en Romero ha enviat a Valencia pera estudiar la inoculació Ferrán.

Costarà, donchs, aquesta comissió al país la friolera de doscents quaranta mil duros.

(S'ha vist may en lloch que 's pagués tant lo servir de destorb?

Lo centre lliure-pensador *La Luz* prepara un gran meeting per lo dia 25 de Juliol, que farà mitj sigle de la degollina dels frares.

L'objecte de la reunió será aprobar una exposició protestant de las paraulas del ministre de Foment sobre la ensenyansa.

Nosaltres creyem que deuria aprofitarse la diada pera recordar la fumigació del dia de Sant Jaume de l'any 35.

En los presupuestos de Cuba pe 'l pròxim any econòmic s'hi troba una partida de 217,000 duros pera pagar furriels y trompets.

Molta furrieria y trompeteria pot pagarse ab tals diners.

Com repartida aquesta suma per dias toca a unas tres mil pessetas, tenim que 's poden pagar ab ellas mil trompets a rahó de tres pessetas cada dia.

Se veu que 'ls conservadors están pe 'l sistema de las trompetadas.

La friolera de 391 fincas s'han venut durant lo passat mes de Maig a tota Espanya per cobrar-se l'Estat contribucions que no pogueren abonar los propietaris.

No pot donarse quadro mes gráfich de la prosperitat dels espanyols baix l'imperi del microbi conservador.

RIFAS

Voleu una mes ofensa per totuhom en general, que per los portals de iglesia se rixin santas y santis?

Quan diuhem alguna missa ó be un rosari cantat, sempre a la porta venim com se rifa algun sant.

Si fan algun novenari de sant Pere ó de sant Pau, a la porta no hi fa falta santa ó sant pera rifa.

Si fan alguna funció de difunts, dirho no cal, que las rifas de las portas semblan un verdader encant.

Y un pich tret a la rifa, quei l'ha tret... no se sap, porque 'l bitllet s'ha perdut y es difícil de trobar.

Y així es com fan negoci totaquesa ensotnata, que a la esquena dels llenuts ella se n'omplen molt be 'l pap.

Si santas gonas no tenen de guanyar diners rifats, que 's rifa lo salpêtre, lo caorillo ó be un missal, lo bacó de sant Antoni, la pica de beutar, y totas las menudencias que tenen per disfrassas.

Voleu una mes ofensa per totuhom en general, que per los portals d'iglesias se rixin santas y santis?

ROSA NABAT

A la iglesia de Sant Agustí han posat un timbre elèctric en lo sagrari, a fi y efecte d'evitar los robos.

Qué volen que 'ls diga! Me sembla que hauria sigut molt mes profitós posar lo timbre a las unglas de totes las ratas de sagristia.

Una capitana de *Germanas de la Caritat* de Roma, guapa y de 25 anys, ha fugit del convent disfrassada d'home y en companyia del seu estimat.

Vetaquí un'altra esposa de Jesucrist fent portar banyas al seu marit.

Lo ministre de Foment ha tingut la barra de dir en plenas Cortes que cap falta feya al poble la ensenyansa.

Y ha dit be. Ab ensenyansa no aguantaria cataplasmas com S. E. mestissa.

Llegeixo en *El Mercantil Valenciano*: «Ha fallecido en el Puig de un ataque de cólera fulminante, el sacristan que expendia el famoso aceite de la lámpara de la Virgen, como remedio milagroso contra el cólera.»

L'ofici de fer miracles se posa lleig, y té 'ls seus quiebros.

Y tants quartos que aquestos últims dias habia fet lo sagristá esmentat, a costa dels llanús que creyan ab l'eficacia del oli de la llantia de la senyora mare de Deu!

Al morir-se a Ciudad-Real una beyata que vivia de caritativa van trobarli cinchcents duros en or y doscents cinquanta en plata.

Aquesta *pobra* dona ja té la salvació de l'ànima assegurada.

Tot allò li deurán dir de missas.

Escena ocorreguda en una iglesia de un poble situat a tres quarts d'hora d'Olot.

Una dona que habia llogat duas cadiras per seure, al ser a pagar donq equivoquadament una moneda de duas pessetas en lloch de dos quartos.

Arriba a casa, se n'adona, com en lloch mes habia donat diners, va a la iglesia a reclamar, pero allí la cadirayra li contesta que no hi ha de cuyts.

Torna a casa cremada la dona; ho conta a son fill, y aquest se 'n va a la iglesia a reclamar, pero tampoch volen tornarli las duas pelus.

Se 'n va 'l xicot cremat dihent que ja las trobará, y tal volta veyent en això una amenassa la mestressa de las cadiras, al mateix dia, los feu portar las mateixas duas pessetas, dihent que dispensessin, que no se n'habia adonat avans.

A n'aquesta gent d'iglesia sempre 's pert la afició als quartos.

Es la seva flaca.

Lo rector y 'l vicari de Santa Margarida de Vianys, poblet de prop d'Olot, no permeten que sos feligresos ballin a la plassa.

Y saben de qué vé tal prohibició? Donchs ta dos ó tres anys que per la professo del Corpus un jove no 's volgué treure la gorra al passar la custodia, dihentli 'l rector:

—Que 'n tens poca de vergonyat! (Pochs modols! indecent!

A lo qual contestá 'l jove: —Mes poca vergonya té vosté, porque si tingússes vergonya posaria mes compte en lo parlar.

En aquest moment lo vicari que anava ab Son Amo a las mans, surt de sota 'l parayguas y diu al descregut:

—Aquest será (ensenyantli l'hostia) lo qui 'l farà perdre en cos y ánima.

—Donchs miri, contestá 'l jove, tanta por me fa ell com vosté.

(Creuarán acás que va caure un llamp en aquell moment pera castigar al heretije y donar rahó al rector?

Donchs no senyor, qu'va caure va ser lo vicari, ab tot y portar Son Amo a coll, per haber ensopegat al tornar sota 'l parayguas.

Y troban ara lo per qué de privar lo ball per aquest fet?

Donchs aquesta es la llògica de molts ensotnats.

Set regidors de real ordre de Madrid sollicitan llicència pera fugir.

¡Ab valents! Fugan de la seva sombra, es a dir, del cólera madrilenyo.

PENSAMENTS

La honradesa indiscutible es sols patrimoni del treball.

Las donas degradan al home: la dona l'adultraix.

En lo cami del saber, lo qui desdenya apoyarse en l'interrogant ensopega sovint ab los suspensius.

La intelecancia religiosa es proba de poca fé en la eficacia de la doctrine que 's tracta d'imposar.

La Naturalesa es una dona sense conciencia de sos fills.

La religió es lo cabat mestre del Progrés.

ABORIAS

Cada any al arribá al tot, en tot y la seva dona, per la salut d'un novet venen aquí a Barcelona.

XARADA

Quando la tot surt al carrer la veurá hu tres dos tres, porque diu que a sos propis li causa agra un gran plañer.

SOLUCIONS

ANAGRAMA: — Ull. Lio. SINGONIA: — SEFF. GEMOLOGIC: — Per clares los dies.

Tipografía LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat, 6, Barcelona

LOS MANAMENTS DE LA IGLESIA

(DOCTRINA CARCA)

1.º Anar á missa sovint per delzarhi 'ls quartos.

2.º Confessar cada any, y del pecat sortir la penitencia.

3.º Combregar 'ls rodas de moll quan los camps floreixen.

4.º No menjar carn massa grassa al arribar las calors.

5.º Cobrar delmes y primicias fent corre 'l frau y l'engany.